

Uzay Evi Ve Çiğ Börek

– RasimCANBOLAT · 14 Ekim 2012

UZAY EVİ VE ÇİĞ BÖREK

İlerde bir gişe daha. Çocuklar gişenin etrafında pervane. Sabancı Uzay Evi'nin biletleri satılıyormuş. Psikolojik hastalığı olanlar girmesin diyorlar. Uzun bir bekleyişten sonra içerdekiler çıkınca bizi aldılar. Yarım daire şeklindeki salonun koltukları sırt üstü yatar vaziyette. Karşımızda sahne yok. Sahne görevini salonun tavanı görüyor. Gösteriyi Anadolu üniversitesi fizik bölümünden iki akademisyenin yönetiminde izleyeceğiz. Yöneticilerden erkek olanı bazı önbilgi verdi ve uyarılarda bulundu.

Dünyamıza binip uzayda bir gezintiye çıkacağız. Gösteri sırasında rahatsız olursanız bilgi verin, size yardımcı oluruz. Önceki duyularımızla bu uyarı birleşince bayağı etkilendim oysaki girmek istemeyen kimi arkadaşları ben teşvik etmiş ve yüreklendirmiştim.

Görevlinin açıklaması üzerine geriye döndüm. Çocukluğumda otobüs yolculuklarında bulanmalarım, iskelede dalgalı denize bakınca başımın dönmesi, tren yolculuklarında etrafı izlerken, yani “Telgraflar sayılamazken” rahatsızlanmalarım geldi aklıma. O anda şöyle bir karar aldım. Film başlasın sıkılırsam gözlerimi kaparım. Bozmançalığa vermenin âlemi yok.

Film başladı. Dünyaya bindik, uzaya açıldık. Saman yolunu, büyük ve küçük ayı takımyıldızlarını geçtik büyük bir hızla yol alıyoruz. Hatta güneş sistemini terk ettik başka güneş sistemlerine doğru giderken hız ve gürültü öyle arttı ki dayanılmaz boyutlara ulaştı. Bunun “Hız sınırını geçtiniz.” diyen navigasyon aleti yok mudur? Derken gözlerimi kapama sırası geldiğine hükmederek. Gereğini yaptım. Kendi horultuma uyanınca önümdeki koltukta oturan kız çocuğu korkulu gözlerle bana bakıyordu. Ne vardı korkacak sanki o çocuk olduğu için ben ise yaşlı olduğumdan ikimiz de parasız girmiştik bu eğlenceye. Yani ikimizin de ortak bir yanı vardı. O uyusa ve de horlasa ben korkar mıydım?))

Seyircilere şöyle bir göz gezdirdim: velilerini saymazsak kahir ekseriyet çocuklardan oluşuyordu. Uzun bir çileli ve gergin yolculuktan sonra dünya denen taşıt, bizi sağ salim aldığı yere Eskişehir'e getirdi de derin bir nefes aldık.

Parkta hayli dolaşmıştık. Bir de uzay yolculuğundan sonra acıktık. Mihmandarımızla Eskişehir'in ünlü çiğ böreğinin yapıldığı bir restorana girdik. Uzunca bir bekleyişten sonra yemekler geldi. Urfa'nın çiğ köftesi, Bursa'nın İskender'i varsa Eskişehir'in de çiğ böreği varmış. Sohbet ve şamatayla yenirken yemekler kredi kartımı Emre'ye uzattım “kartın ben de kalmış” diyerek. Delikanlı ödemeyi yapıp geldi. Bu kez Yücel Bey kayboldu. Bir süre sonra o da dönünce tam kalkmak üzereyken eşim, Emre'ye sordu hesabı ödedin mi? “Evet” yanıtı üzerin Yücel Bey, “Ben de ödedim.” deyince ikisi doğru kasaya yöneldiler. Yücel

Bey parasını almış Emre'ye vermeye çalışıyor. O almıyor. Uzun bir uğraştan sonra ev sahibi Emre'yi ikna etmeyi başardı.

Restorandan uzaklaşınca eşime sordum:

-Yemeğe çifte ücret ödendiğini nasıl anladın?

-Kolay, önce Emre, sonra Yücel Bey ayrıldılar masadan, ikisi de aynı zaman aralığında döndüler. Yemekten sonra kimse kimseye teşekkür etmedi. Demek ki her aile teşekkürü karşı aileden bekledi. Bu durumda ikisinin de hesabı ayrı ayrı ödendiği anlaşıldı.

Her zaman söylerim: bu kadının bu kadarı da yerin altında geziyor diye. Çiğ börek hakkında da sözü vardı hanımın:

-Çiğ böreğin aynısını Tokat'ta yaparız yalnız içine kıyma yerine çökelekle maydanoz koyarız. Buna, Tokat'ta puf böreği deriz.